

Ébren

*Az idő tájt, mikor az éjjeliőrök ásitának,
és titkos útjaikra tovalebegnek a kísértetek,
amikor a kakasok arról álmodnak, hogyan is kel ki a hajnal,
az éj pedig saját zenitjén lép át —
mondd, miért nem tudsz aludni, te nyugtalan ember?
Alomtalan fa vagy, és mintha ezer éve
vájná törzsed a szű már — ingerült
idegeiddel belső hangot is hallasz.
Remegve a mindenség süket dobogását,
hallasz-e legalább egy megnyugtató hangot is?
Bensődet kirágja aggodalmad.
Inkább lehettél volna fa, mint ember!
De most — büntetett-e, küldetett-e? — ébren vagy.
Örökkön reménykedni fogsz, utolsó leheletedig.
Csak vigyázd félve a kóbor tüzecskét,
amely kiéget neked egy ajtót az álom birodalmához.
Legyen az a láng névtelen, s jöjjön a legmelegebb pillanatban.*

NIKOLÁJ ZAJAKOV

Szőlőmetsző Trifon ünnepe

*És ezen a napon kék nap kel föl,
az ember megnyesi szőlőjét,
és könnyeit véres hüvelykkel törli le.
Ömlik a bor előtte, a zenészek megéneklik
a venyigét, mely sohasem fog már teremni.*

*A bacchánsnők riadtan lesik
az elhullámzó hóró leheletét,
tekintetük szenved a csinovnyikoknak,
de az életet sem tagadja meg. Szelíd szó
szeppeg a fájdalom helyéről*

egy véletlenül kikapart kőre.

*En, ifjabb minden gondolatomnál, nem vagyok magányos
ebben a szeretett, de elhagyatott szőlőben,
ezen az ősi szertartáson, ahol
valaki lelke csavarog halhatatlanul.*

* * *

*Nyugodtan megyek el. Megriadt
szívem szörnyeit legyőztem.*

*Tettem én itt sokat. Többet, mint ahogy hittem,
az emberért. Ott voltam kint a földjén,
és ragyogtam a magokra, melyeket szórva szórt.
Segítettem, legyen férfi, mert jól tudom, hogy
csakis férfiszemben láthatjuk jónak a földet.*

*Most, hogy szavaimat emberhez fordítom,
gyötör a gondolat, meddig is jutottam.
És oly irdatlan mélységben tart az ihlet,
azt sem tudom, hol is a szívem.*

*Igy mentem én egy ismerős éjszakán és
úgy tűnt az úton, az idő elhagy engem,
de ma láttam, helyén van itt minden:
az Ember szólt, megmondta a magáét és a fák
magasan bekupolázták alakját —
de ő boldog volt, könnyei összemosódtak
a megerősödött almafák nedvével.*

* * *

*Vannak szavaim a plusz 1 mosolyra mindig.
Vannak álmaim, melyekkel karomban tartalak titeket.
Iparkodom hozzátok szólni szépen, hogy később
visszatérjeteك hozzám, ne maradjak sohasem egyedül.*

*Vannak szememben fehér pontocskák, valamelyik
6 évvel korábbi fényképen vettem őket észre,
azóta sem láttam újra. Van kezem, nyűhetetlen ujjakkal —*

ha markomat bezárom, akkor látom csak, milyen nagy is a szívem.

*Van szenvedélyem, cigány szenvedélyem arra, hogy bolgár vagyok.
Van szerény vágyam is, hogy hirtelen eltűnjek, és amikor akarom
kitűnő költeményekkel adjak hirt magamról.*

*Megannyi lehetőségem van, de nem tudok választani.
Magamat kell megvédenem álnokságommal szemben —
maradjak én csak gyenge ember, aki arra teremtetődött, hogy
lerombolja a szavak és a nő ellenállását.*

UTASSY JÓZSEF FORDÍTÁSAI